

КАТРИН ЕЛИЪТ

МОЯТ СЪПРУГ В СЪСЕДНАТА КЪЩА

My Husband Next Door
Copyright © 2014 by Catherine Alliott
All rights reserved

© Емилия Карастойчева, превод от английски
© Димитър Стоянов-Димó, худ. оформление на
корицата
© Издателство ЕРА, София, 2015
ISBN 978-954-389-333-1

Книгите на ЕРА търсете на
www.erabooks.net

Катрин
Елиът

Моят
съпруг
в съседната
къща

ЕРА

Пролог

Миналата година по това време за пръв път се усъмних, че съм в беда. Изтичах от църквата, понесла катастрофалния букет, и се натъкнах на Людо. Бягах от групичка достолепни жени, оглавявана от Селия Хармсуърт, която ме бе помолила да донеса цветята във вестиария. Позвъни ми преди седмици да попита дали бих заместила Венеция Ривърс, защото тя отишла да лети с парапланер в Аржентина – обичайно занимание в юнска понеделнишка сутрин. С приятелката ми Лоти се присмивахме на жени като Селия и Венеция и се преструвахме, че за нищо на света не бихме се присъединили към групичката им, но подскачахме радостно, когато ни помолят за услуга. Аз със сигурност ликувах.

– Не е необходимо да е огромен – пролая Селия по телефона от Лонгхорн Менър, или Фрогхорн Менър, както наричах имението. От дете ли лае, почудих се? Кога се започва? На млади години? – Задължително е обаче цветята да са бели и жълти. Това е темата – заключи тя. – Само два семпли букета. Ние ще се погрижим за другото. И не ги подреждай. Просто в петък ги остави във вестиария, а момичетата ще ги аранжират в събота за венчавката.

Подразнена, че не ми се доверяват да аранжирам цветята, малодушно се съгласих и затворих телефона. После, естествено, забравих. Цветята, жълто-бялата тема, сватбата, всичко. Взех си молива и скицника и се отплеснах. Няколко дни по-късно обаче обикалях из селото след кафе с Лоти и минах край изтънчената витрина на „Милостивата Девица“. Размишлявайки дали да се почерпя с яйчен крем или орехово

парфе, спрях и се вледених. Хукнах към къщи и се втурнах към единственото възможно място, където бих могла да намеря нещо – не бях в положение да издребнявам с бяло и жълто – цъфнало, но за жалост козелът Кърли, заклет беглец, ме бе изпреварил. Той гледаше на цветната ми леа като на заведение за бързо хранене и се облизваше над унищожените розови храсти, и пристъпваше нехайно към теменугите за десерт. Наругах го, той размърда невъзмутимо косматата си брадичка и побягна. Паникьосана, позвъних на местната цветарка. Няма проблем, успокои ме еднооката Сюзън, намествайки шумно зъбните си протези, а вероятно и монокъла си. Всъщност с радост щяла да помогне, защото познавала младоженците. Обещах да взема цветята по-късно.

Почувствах се неудобно, когато отидох в цветарницата, защото не исках готови букети. Възнамерявах сама да подреда цветята. Прокраднах се тихомълком в празната църква да ги оставя – анонимно, разбира се – в тъмния вестиарий. Тъкмо се изнизвах на пръсти навън, когато ме принуди да се закова на място.

– Шегуваш ли се, Ела!

Селия изникна от сенките, размахала градинарски ножици и половин дърво. Беше висока, тънка като вейка и носеше бяла престилка като касапин. Гледаше ужасена двата букета върху каменния под, единият от които изписваше „Карън“ с бели карамфили, а другият – „Пол“ с жълти.

– Да... ммм... не. Не, разбира се. Наистина съжалявам, Селия. Сюзън направи букетите, но не е виновна. Аз... не уточних какво искам.

Свих се под стоманения ѝ поглед. Една-две от сподвижничките ѝ също се появиха от сенките със спретнато завързани престилки и заплашително

вдигнати градинарски ножици. Познах Анабел Марш-Прайс и комично именуваната Пъфи Тръмпингтън.

– От еднооката Сюзън ли ги взе? – Вдигна вежди Селия. – Имах предвид да ги набереш от твоята градина! Не поръчваме букети от цветари. Какъв абсурд!

– Да... не... така де. Разбирам. Но нямаше голям избор... Не им е сезонът, нали? – заекнах. Беше благоуханно ранно лято. – Искам да кажа... в моята градина.

– Набери от поляните тогава – изрече гръмко Селия, та да я чуят не само в църквата, ами и в цялото абатство. – Всичко е по-добре от това. Върни ѝ ги и ѝ кажи, че не стават!

Тя изправи костеливия си гръб и в очите ѝ блеснаха изпепеляващи искри.

Е, не бих събрала кураж да я послушам, разбира се – еднооката Сюзън не си поплюваше. Излязох припряно от църквата с жалките букети и на улицата се натъкнах на Людо. Чакаше на кръстовището в открития си лендроувър.

– Умрял ли е някой? – попита ме той, впил тревожно очи в букетите.

– О, не, напротив! Божичко, Людо, слушай!

Разказах му запъхтяна за Кърли, Сюзън и Селия.

Той отметна глава и избухна в смях. Когато се обърна отново към мен, лицето му грееше. Сините му очи сияеха над загорелите му от слънцето скули.

– Костеливото плашило е побесняло, а?

– Меко казано – просъсках, ужасена Селия да не изскочи иззад гърба ми и да чуе. Не че бих дръзнала да погледна назад.

– Е, развълнувала се е. Едва ли има много вълнения в живота. Както и да е, скачай при мен. Ще измислим нещо.

Той се наведе и отвори широко вратата на джипа.

– Наистина ли? – Седнах до него и пузнах букетите отзад. – Да не намекваш за твоята градина?

Той смени скоростите и ми се усмихна извинително.

– Не, няма начин. Илайза ще се сърди, ако откъсна дори една далия, но ще изпълним заповедта на генерал Селия. – Той се усмихна широко и се потупа по носа. – Знам поляна, където расте мащерка.

Хванах се здраво за вратата на очукания му джип, с който профучавахме през локвата в края на улицата и свърнахме наляво към обляната в слънце долина. Не знам за Селия, но аз отдавна не бях преживявала нищо вълнуващо и неочаквано се насладих на шеметното усещане – скоростта, опиянението, вятъра в косите ми, загорелите ръце на Людо, стиснали уверено тресящия се волан. Този мъж владееше положението – нещо печално отсъстващо в живота ми. Не сведох очи към краката му в тесни джинси, убедена, че ще допусна грешка, но от време на време поглеждах крадешком профила му – правия нос, гъстата руса коса и високото му чело. Шумният двигател пречеше на разговорите, но както винаги ние си крещяхме с лъчезарни усмивки. Помислих си, той излъчва щастие. Видех ли го, долавях оптимизма и въодушевлението му. Вдигна стъклата на прозорците, за да се чуваме по-добре. Зорките му очи искряха от удоволствие и се наслаждаваха на всичко. Нищо не му принадлежеше, ала погледът му го обхождаше със собственическо чувство.

– Мразя да минавам край тази ферма – кимна той, сякаш да илюстрира наблюдението ми. Обърнах се към понитата, които бях виждала безброй пъти, застанали до оградата, затънали в кал два педи над копитата. – Отзад има достатъчно оградени ливади – продължи Людо. – Лесно може да ги премести, когато е мокро, но не си прави труда. Всяка година се разболяват от кална треска.

Той възмутено сви рамене. А аз тъкмо си бях помислила нехайно – кални понита.

– Познаваш района като на длан, нали? – извиках, отделяйки кичур коса от устните си. За щастие сутринта бях успяла да си сложа нещо лепкаво на устните, макар да бе предвидено за Селия.

– Нормално. Израснал съм тук. Ей-там, от другата страна на възвишението. С Рудолф сме прескачали всяка канавка, заприщвали сме всяко поточе, катерили сме се по всяка каменна стена. Още имам белези за доказателство – най-вече от фермери, които не признават правото да скиташ.

– Брат ти се казва Рудолф?

Той се усмихна, показвайки ми два реда зъби.

Бременностите размеквали мама. Била влюбена в Людовик Кенеди, когато съм се родил. После, когато била бременна с брат ми, видяла Нуриев да танцува в „Ковънт Гардън“. Горкият Ру. Мразеше Коледа. И Деня на червения нос*, разбира се. Преди да роди сестра ми Корделия, мама плачеше сърцераздирателно на „Крал Лир“.

– О! – загледах се очарована в слънцето, представяйки си я с огромен корем сред публиката. – Харесва ми, че е плакала.

– О, тя си пада по съзливите истории. Татко – също. Гледал е „Казабланка“ безброй пъти. Присмиваме му се, че и рекламите го просълзяват. Смешно е, понеже ежедневно вижда трагедии – мъртвородени агънца, да речем – но трагичните пиеси и филми го сразяват. – Той се усмихна тъжно. – Всъщност всички сме ужасно емоционални.

– Харесвам емоциите.

Той ме погледна изненадано.

---

* На този ден благотворителната организация Comic Relief провежда акция за събиране на помощи. Девизът на организацията е „Да няма бедност по света“. – Б.р.

– И аз – призна с копнеж, който за момент ме стъписа. – Много, честно казано. Ако няма чувства, какво остава?

Погледите ни се срещнаха малко по-дълго от абсолютно необходимото и аз се извърнах бързо, мъчейки се да измисля отговор. Закъснях. Мълчанието стана доста оглушително и бях благодарна на ръмжация двигател. Познавах Людо, разбира се, защото бе приятел на сестра ми, но се срещаме главно когато работеше в градината ми. Звучи грандиозно, но не е. Първо, не бих го нарекла градинар; той е дизайнер на външни пространства – участва в Цветното изложение в Челси – и работата му започва с молив. Напоследък обаче заради рецесията по-често хваща лопатата. Помага ми в градината, но тя не е голяма. Чудно тогава защо проектът вече отне седем месеца и заплашва да се проточи до безкрайност.

– Добре, че родителите ти не са гледали „Джъмбо“ – отбелязах ведро.

Той отметна глава гръмко и се засмя. Харесвах смеха му и факта, че умея да го разсмивам. Хората смятат обратното за по-примамливо, но аз не съм убедена.

– Или „Ласи“? – додаде той.

Сега аз се разсмях. Ето. И в двете посоки. Облегнах се доволно назад.

– Родителите ти май са божествени.

Той зарея замислено поглед напред.

– Предполагам. – Извърна се рязко надясно. – Ако имаше рентгеново зрение, щеше да ги видиш през два хълма точно зад мястото на Джейк Уолтър. В момента татко се връща от полето. Ще гледат „Светът в един“ и ще започнат да решават кръстословицата в „Телеграф“. После ще хапнат хляб, сирене и от туршията на мама. Може да си сверяваш часовника по тях. А твоите?

– Какво имаш предвид?
– И те ли са божествени?
Поколебах се.

– Имат проблясъци. Поне татко. – Почувствах се като предателка. – И мама, разбира се.

Вдигнах лице нагоре и подложих косата си на вятъра с надеждата да отнесе и мислите ми. Премрежих очи срещу слънцето. Пожелах си да продължаваме все напред до края на света.

– Къде е домът ти, Ела?

Разбрах, че има предвид родния ми дом, а не къде живея сега.

– В покрайнините на Бъкингхамшир. Татко пътуваше до Лондон, защото работеше там.

– Не го казвай извинително. Налагало се е.

– Но ти си се отказал.

На устните му се появи лъчезарна усмивка, ала той не отдели искрящите си очи от пътя.

– Да. Избягах, както знаеш. Е! Стигнахме!

Той свърна рязко встрани от шосето и джипът спря плавно. Двигателят замря и настъпи тишина. Полска чучулига се рееше над главите ни, див гълъб гукаше ласкаво на друг, но иначе цареше покой. Висок жив плет обрамчваше тесния път от двете страни. Виждах кажи-речи само тънък зелен коридор. Людо скочи бързо от джипа и затръшна вратата. После изчезна. Някъде надолу.

Слязох и заобиколих колата. Озърнах се.

– Каква става? Шапка-невидимка ли сложи?

– Наведи се малко и ще видиш проход.

Послушах го. Вярно, имаше дълбока яма. Спуснах предпазливо крака по склона и се понесох надолу като по улей на водна пързалка. Щях ли да изляза отново на белия свят? Имаше ли значение? Сниших се и се гмурнах напред. Главата ми се подаде от другата страна и пред очите ми се ширна необятна

поляна. Разбрах, че съм минала под живия плет. Море от макове се стелеше до хоризонта.

– О! Невероятно!

– Нали?

Той ми подаде ръка и аз се изкатерих уж с лекота, придавайки си вид на опитна природолюбителка. Изтупах се и погледнах назад.

– Язовича дупка? – предположих самоуверено.

– Не, стар дренажен улей. Обаче лисиците го използват и не е разумно да се идва нощем. Не обичат пришълци, но от пътя няма порта към полето и това е единственият вход. Портата е ей-там – той посочи далечината.

Постоя за миг с ръце на кръста, любувайки се на океан от висока до бедрата трева, поизбледняла почти като сено, изпъстрена с цветя като мъниста. Сред маковете надничаха маргаритки, лютичета, великденчета и иглики.

Людо се наведе и обхвана нещо бяло и тънко като дантела.

– Погледни!

– Какво е това? – клекнах до него.

– Див чесън. Расте само на съвсем чисти места. Не съм го виждал другаде. Има и орхидеи, мънички, но изящни. Както и да е, тук е палитрата ти.

Започна да бере внимателно, навеждайки се ниско да откъсва от основата на стеблото белите и жълтите цветя, израснали край маковете. Включих се и аз, но с крайчеца на окото си наблюдавах грациозния памукоберач да се привежда гъвкаво и да се изправя – висок и строен – за да добави ново цвете в букета си. Двамата си проправяхме път през поляната. Накрая му казах, че Селия е помолила само за два букета.

– О, добре – обърна се той. – Мислех, че ще украсявате цялата църква.

„Всъщност само се наслаждавах и не исках да спираме“ – казах си, но не изрекох мислите си на глас.

– Не, съжالياвам, за другото щели да се погрижат тя и останалите момичета.

– Значи сме набрали достатъчно.

Той тръгна към мен. Ризата му синееше като небето, а косата му блестеше като лютичетата в ръката му.

– Понеже са диви, Ела, още щом се прибереш къщи, ги натопи в хладка вода до цветовете. – Показа ми, поднесъл длан под брадичката си. – Иначе на другия ден ще са увяхнали. С две думи, оставяш ги да пренощуват във водата, а на сутринта ги занасяш на Селия да свърши останалото.

– Тъй вярно, сър! А и дивите цветя не се аранжират, нали? Просто се слагат във ваза?

– За сватба вероятно ще е необходимо нещо поизискано, но схващам накъде биеш. И аз не понасям префърцунени букети. Всъщност познавам Карън. Помага на мама във фермерския магазин. Полските ни цветя ще ѝ харесат повече от нещо префинено и стилизирано.

Поех стръковете, които ми подаде.

– Великолепен си, Людо, не знам как да ти благодаря. Спаси ми живота.

Не исках думите ми да прозвучат приповдигнато, но мисля, че и двамата разбрахме подтекста. Напълно възможно бе Людо да ме спаси, а и определено се нуждаех от спасение. Дори страничен наблюдател би прозрял колко объркан е животът ми. Толкова объркан, че сигурно цялото селце имаше мнение по въпроса. Обменяха идеи пред магазина. Едно обаче бе сигурно. Букек цветя не стигаше, за да се въведе ред в него.

– Няма да възразят, нали? – попитах, сменяйки рязко темата, за да се защитя. Вървахме към пътя.

Усещах колко силно ми въздейства този мъж. Толкова силно, че се нуждаех от рязка промяна на темата.

– Кои?

– Хората от „Хайгроув“. Не предполагах, че работиш и там.

– Не работя.

– Но познаваш градинарите?

– Неколцина. Защо?

– Това е земя на „Хайгроув“, Людо. На принц Чарлс. Не знаеше ли?

Той спря, явно стъписан.

– Откога? Полето винаги е било на Дик Бейкър. Но не го обработва.

– Продад го е. Заради дивите цветя. Не виждаш ли мъжете от Сикрет Сървис в храстите?

Той наистина се обърна, но само за миг. Веднага ме погледна отново с гневно, но и възторжено изражение. Отметна глава и се разсмя. Приемаше шегата и ми хареса как не се преструва, че не се е хванал на въдицата.

– Вещица! – извика и импулсивно ме обгърна през рамо и ме притисна. Отпуснах се усмихната в прегръдката му. Не беше много, но инерцията изненада и двамата ни. Той се отдръпна бързо и продължихме напред. Вървах, загледана в живия плет срещу нас. Имах чувството, че е жизненоважно да не го изпускам от поглед. Да наблюдавам как ветрецът полюшва кремавите цветове на бъза. Людо говореше разпалено колко необходими са такива полета и как фермерите трябва да заделят поне по няколко акра земя без пестициди. Усещах обаче, че и двамата сме разтърсени. И друг път бяхме оставали сами, разбира се, но сега бе различно. Предишните ни срещи бяха професионални, в контролирана среда. Моята градина изпълняваше ролята на параван – служеше като работно място, възпиращо започването на романс.

Криехме се зад разисквания кое да се подкастри и кое – не, взирахме се многозначително в затревените бордюри или непокорните ирисови луковици и смятахме, че сме в безопасност. Ала изпъстрената с макове морава, усамотена зад високия жив плет, бе като градски бар в малките часове. Барманът подвиква, че е време за последните поръчки, мястото е безлюдно, като изключим двамата, уединени в тъгъла; няма колеги, няма протоколни реплики, няма защитна етикеция.

Както споменах по-рано, разбрах, че съм в беда, когато излязох на бегот от църквата и скочих импулсивно в колата му. Осъзнах, че моментът е преломен. Пред живия плет ме обзе непреодолимо желание да се предам. Да прекъсна словесния поток за фермерството и да му кажа колко го харесвам. По-късно той призна, че му се е искало да ме целуне. Не се случи нищо. Провряхме се през дупката в плета, качихме се в джипа и се върнахме в реалния свят. Светът на работата, парите, тревогите и домашните задължения; на децата, съпругите и съпрузите. По обратния път обаче цареше невероятна тишина, а когато стигнахме и се сбогувахме, очите му излъчваха меко и наситено сияние. Проследих с поглед отдалечаващия се джип и постоях още малко в пустия двор. Знаех, че е настъпило време за признания, които не смеем да изречем дори наум. Повратната точка на приятелството ни. Отдавна усещах как този мъж внася промяна не само в градината, но и в живота ми. И радост – почти забравено чувство. Бях започнала да разпознавам скърцането на гумите на колата му по алеята ми, да вдигам глава от скищника и да надничам през прозореца в таванската стая, за да се уверя, че е той. Досега обаче се стараех очите ми да не заблестяват издайнически, когато му подавам чаша кафе. Опитвах се да не му показвам, че съм

забелязала искрите в неговите очи. След този ден вече не се стараех. Той – също.